

enes om en Forhøjelse af Brændevinsafgiften eller ikke, thi endogsaa uden Forhøjelse er der slet ikke noget i Vejen for, at Afgiften kan vokse op over 3,200,000 Kr. Befolkningens Tiltagen og Drikkelystens Tiltagen kunne begge i Forening bevirke, at vi komme op over dette Beløb, og saa kan man dog neppe have noget imod, at en Del deraf vandrer ud som Bidrag til Kommunerne.

Jeg skal slutte mine Betragtninger over selve det foreliggende Lovforslag med at udtale, hvad jeg begyndte med, at jeg ser saaledes netop paa Hovedbestemmelserne deri, at dette Lovforslag vil kunne blive nyttigt og af varig Betydning, noget, som jeg ikke paa nogen Maade kan erkende er Tilfældet, naar man bestemmer Bidragenes Størrelse og Fordeling alene efter en øjeblikkelig Situation.

Jeg har nogle Bemærkninger at føje til, som ikke ligge fjernt fra Lovforslaget eller i alt Fald ikke fra, hvad der er udtalt i Anledning af det. Det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) mindede i Dag om, at i den første Udtalelse om disse Statsbidrag til Kommunerne havde man her fra Landstingets Side foreslaaet, at Bidraget skulde uddeles med 4 Kr. pr. Td. Hartkorn plus 1 Kr. pr. Individ i hver Kommune — jeg tror ikke, at jeg tager fejl i, at det var det ærede Medlems Udtalelse . . . (H. N. Hansen; 6 Kr.) . . . Ja, med det, som kommer tilbage fra Indkomstskatten — men det, som jeg vilde minde det ærede Medlem om, var, at den Gang var Flertallet enigt om, at en saadan Lov kun skulde vare i 5 Aar, og det gør i mine Tanker en ganske mægtig Forskel, at det, man den Gang gik ind paa, gik man med til under Forudsætning af, at Loven kun skulde vare i 5 Aar, og ikke være varig. Det maa erindres ved denne Lejlighed og burde overhovedet erindres, naar man minder om, hvad Landstingets Flertal den Gang sluttede sig til, og sammenligner det med det nuværende. Det gør, som sagt, en mægtig Forskel, om det kun er for 5 Aar, man gaar ind paa en Bestemmelse, eller om den skal være varig, uden Tidsgrænse.

Den ny Skatteform, Ejendomsskylden, er jo bleven hyppig angreben baade som Statsskat og som Kommunebeskatning. Den er jo bl. a. bleven stærkt angrebet for sin Uigennemførlighed eller for de store Vanskeligheder, der er ved Gennemførelsen af den. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalte i Gaar, at han ikke kunde se de store

Vanskeligheder, der skulde være derved, og han dokumenterede dette ved, at det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) havde udtalt, at de i hans Hjemstedskommune vare godt kendte med en saadan Ejendomsvurdering, og der gik den let og glat. Jeg skal ganske stadfæste, hvad det ærede Medlem har refereret om Forholdene i sin Hjemstedskommune, og jeg vil kun sige, at det samme gælder om et meget stort Tal Kommuner, navnlig i Jylland, hvor man fuldstændig er inde paa dette at have Rede paa Værdien af hver Ejendom i Kommunen. Skulde det altsaa nu volde særlige Vanskeligheder, at det paalægges som Forpligtelse, fordi det bliver kaldt Ejendomsskyld? Det begriber jeg ikke. Desuden vil jeg gerne minde om, at i Indkomstskattens Stamland, England, har man nu befundet sig vel ved denne Skattebasis siden 1842; ogsaa der finder der en Omvurdering Sted af Ejendommene hvert tredje Aar, som det er foreslaaet her. Dersom man saa vil sige, at Forholdene i England ere meget forskellige fra vore deri, at den meste Jord ikke drives af Ejeren selv, men af Forpagtere, og at man saa har i Forpagtningsafgiften et sikkert Grundlag for Vurderingen, saa vil jeg dertil svare: Ja, selv om man vil tillægge det en særlig Betydning, vil jeg minde om, at i vort Naboland, Sverige, have de akkurat den samme Bestemmelse; der betales Formue- og Indkomstafgift netop paa den Maade, som nu er foreslaaet her af Regeringen, den betales med 6 pro mille af Ejendommenes Værdi, man klarer sig altsaa med dette; det er akkurat det samme. Naar det kan gennemføres i Sverige under ganske lignende Forhold, eller i alt væsentligt lignende Forhold som her — skulde det saa virkelig have alvorlige Vanskeligheder at gennemføre noget tilsvarende her? Jeg tror det ikke. „Uigennemførlighed“ er jo den Slags Indvendinger, som nok kunne anføres mod ny Bestemmelser, men jeg holder mig mere til, hvad der har vist sig gennemførligt og let gennemførligt andetsteds, end til den subjektive Bedømmelse af Vanskelighederne.

Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) har meget hyppigt under disse Dages Forhandlinger benyttet som Argument mod det ny i Regeringsforslaget netop det, at det var uoverensstemmende med det Grundlag, hvorpaa man tidligere havde arbejdet for at komme til Resultater. Det forekommer mig, at dette Argument ikke er berettiget og allermindst er